

# Kniha Daniel — číslo šesťdesiattri

*Za Millerovými tabuľami: islam, vyšetrojúci súd a záverečná skúška*

Jeff Pippenger

2024-01-27

Bolo nám oznámené, že „Boh usmernil myseľ Williama Millera k proroctvám a dal mu veľké svetlo na knihu Zjavenia.“ Millerovi v tom zabránili dejiny, uprostred ktorých bol vzbudený, aby porozumel „veľkému svetlu“ obsiahnutému v dvanásťtej, trinásťtej, šesťnásťtej, sedemnásťtej a osemnásťtej kapitole Zjavenia, lebo tieto kapitoly označovali pôsobenie prorockých kráľovstiev, ktoré zo svojho historického stanoviska nemohol vidieť.

Svetlo, ktoré bolo Millerovi dané v knihe Zjavenia, sa týkalo cirkví, pečatí a trúb, a práve posledné tri trúby, ktoré sú označené ako „tri beda“, sú znázornené na dvoch tabuliach Habakuka. „Veľké svetlo“, ktoré bolo Millerovi dané v knihe Zjavenia, sa týka úlohy islamu v biblickom proroctve. No aj toto „veľké svetlo“ bolo obmedzené jeho historickým prostredím.

„Sedem cirkví v Ázii je dejinami Kristovej cirkvi v jej siedmich podobách, vo všetkých jej zákrutách a zvratoch, vo všetkej jej prosperite i súžení, od čias apoštolov až do konca sveta. Sedem pečatí sú dejinami počínania mocností a kráľov zeme voči cirkvi a Božej ochrany jeho ľudu počas toho istého času. Sedem trúb je dejinami siedmich osobitných a ťažkých súdov zoslaných na zem, čiže na Rímske kráľovstvo. A sedem čias je siedmimi poslednými ranami zoslanými na pápežský Rím. S týmto sú zmiešané mnohé iné udalosti, votkané do toho ako prítoky, a naplňajúce veľkú rieku proroctva, až napokon celé to vyústi do oceánu večnosti.“

„Toto je podľa mňa plán Jánovho proroctva v knihe Zjavenie. A človek, ktorý si želá porozumieť tejto knihe, musí mať dôkladnú znalosť iných častí Božieho slova. Obrazy a metafory použité v tomto proroctve nie sú všetky vysvetlené v ňom samom, ale musia sa hľadať u iných prorokov a vykladať na iných miestach Písma. Preto je zjavné, že Boh zamýšľal štúdium celku, a to aj na získanie jasného poznania ktorejkoľvek časti.“ William Miller, Miller's Lectures, zväzok 2, prednáška 12, 178.

Všimnite si, že Miller chápal sedem posledných rán ako sedem súdov nad pápežským Rímom. Nemohol pochopiť, že pápežský Rím dostal smrteľnú ranu, ktorá mala byť uzdravená. Sedem trúb rozpoznal ako „dejiny siedmich zvláštnych a ťažkých súdov zoslaných na zem, čiže na rímske kráľovstvo“, nebol však schopný rozpoznať rozdiel medzi kráľovstvami pohanského a pápežského Ríma. Preto bola jeho schopnosť vidieť rozdiel medzi prvými štyrmi trúbami a poslednými tromi trúbami obmedzená.

Miller nebol schopný rozpoznať, že súdy privedené na Rím boli Božou odpoveďou na vynucovanie nedele, pretože milleriti vo svojich dejinách stále uctievali v nedeľu. Miller správne rozpoznal, že trúby boli súdmi nad Rímom, avšak konkrétny dôvod, pre ktorý boli tieto súdy privedené, ako aj rozlíšenie medzi prvými štyrmi a poslednými tromi trúbami, boli obmedzené alebo vôbec neexistovali. Pri takomto obmedzenom pohľade bol „klenot“ troch beda islamu stále

zahrnutý na mapách, ktoré boli vedené Božou rukou, a nemal by byť menený.

Osvietené rozlišovanie umožňuje „múdremu“ študentovi prorockiev rozpoznať, že Boh nielen inšpiroval svätých mužov, ktorí napísali Bibliu, ale riadil aj prácu mužov, ktorí preložili Bibliu kráľa Jakuba, a výslovne hovorí, že pri zhotovení týchto dvoch posvätných máp použil ten istý druh božského dohľadu.

Millerov „klenot“ piatej, šiestej a siedmej trúby (islam) žiari v posledných dňoch desaťkrát jasnejšie, pretože určuje predmet záverečného Polnočného volania. Predmetom Polnočného volania v milleritskej histórii bol dátum ukončenia prorockých období, a v tomto zmysle bolo posolstvo „Polnočného volania“ posledných dní (ktoré je posolstvom islamu tretieho Beda) predobrazené dátumom 22. októbra 1844. Tento dátum v milleritskej histórii predobrazuje čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon a tak 22. október 1844, ako aj nedeľný zákon, boli predobrazené krížom, ktorý bol zavŕšením Kristovho triumfálneho vstupu.

Millerov „klenot“ piatej, šiestej a siedmej trúby (islam) žiari v posledných dňoch desaťnásobne jasnejšie, lebo označuje islam v súlade s témou reformného hnutia posledných dní, ktorou je islam tretieho Beda. Preto ako téma záverečného reformného hnutia sto štyridsaťštyritisíc bol predobrazovaný témou každého z predchádzajúcich reformných hnutí, či už ide o tému „vzkriesenia“ v reformnom hnutí Krista, tému „prorockého času“ v dejinách milleritov, tému „archy Božej“ v reformnom hnutí Dávida alebo tému „zmluvy“ v reformnom hnutí Mojžiša.

Či už išlo o udalosť kríža, dátum 22. októbra 1844, alebo rozličné témy reformačných hnutí, každý dátum a každá téma predstavovali pre generáciu tej doby skúšobnú otázku života alebo smrti. Millerov „klenot“ troch beda islamu je skúšobnou otázkou života alebo smrti, ako to v podobenstve o desiatich pannách predstavuje „olej“. Millerove klenoty na začiatku jeho sna žiarili ako slnko, no na konci jeho sna žiarili „desaťkrát jasnejšie“. Millerove klenoty boli v dejinách milleritov ako petrolej (olej do lúčov), ale dnes sú tieto klenoty raketovým palivom!

Milleriti pochopili a správne uplatnili časové proroctvo o islame druhého beda, ktoré sa naplnilo 11. augusta 1840, no ich chápanie tretieho beda, ktorým je siedma trúba, nemohlo rozpoznať príchod tretieho beda ako súdu nad šiestym kráľovstvom biblického proroctva, pretože nevideli piate kráľovstvo, nieto ešte šieste kráľovstvo biblického proroctva. Avšak „veľké svetlo“ o Zjavení, ktoré bolo dané Millerovi, má svietiť desaťnásobne jasnejšie v „Polnočnom volaní“ posledných dní.

Pravdy znázornené na dvoch tabuľkách Habakuka sú v podstate pravdami, ktoré sa naplnili v minulých dejinách. Diagramy sú založené na časových proroctvách, ktoré bol Miller vedený zostaviť, a všetky tieto časové proroctvá sa skončili do roku 1844. Tieto časové proroctvá budú v posledných dňoch svietiť jasnejšie, lebo sa ukáže, že sú dnes rovnako presné, ako boli v dejinách milleritov, no neobsahujú nijaké priame časové predpovede pre posledné dni. Poskytujú však opakujúce sa prorocké predobrazy dejín, ktoré v minulosti predstavovali; no pri niekoľkých z Millerových klenotov sú budúce predpovede znázornené priamo.

Dielo Krista v nebeskej svätyni, ktoré sa začalo v roku 1844, pokračuje až dovtedy, kým toto dielo nebude dokončené. Proroctvo o dvetisícristo dňoch a dielo očisťovania, ktoré označilo, sú stále „v procese naplňania“, ako sestra Whiteová uvádza v súvislosti s riekami Ulai a Hiddekel; preto má toto proroctvo naplnenie na konci sveta.

„Svetlo, ktoré Daniel prijal od Boha, bolo dané zvlášť pre tieto posledné dni. Videnia, ktoré videl na brehoch Ulaja a Hiddekelu, veľkých riek Šineáru, sa teraz naplňajú a všetky predpovedané udalosti sa čoskoro uskutočnia.“ Testimonies to Ministers, 112.

Časti videní Daniela, siedmej a ôsmej kapitoly, ktoré sú na oboch tabuľách, sú ešte budúce, lebo obe označujú Kristovu službu vo svätyni. Dejiny kráľovstiev biblického proroctva v týchto dvoch kapitolách sa však končia tým, že pápežský Rím dostáva svoju smrteľnú ranu. „Kameň“, ktorý je „odťatý z vrchu bez rúk“, a ôsme kráľovstvo z Daniela 2 sú ešte stále budúce. Väčšina toho, čo je na tabuľách znázornené vo vzťahu k Danielovi 2, 7 a 8, sa však už naplnila.

Dielo Krista vo svätyni a tretie Beda islamu sú v podstate dvoma predmetmi, ktoré predstavujú prorocké dejiny po období milleritov. Popri týchto dvoch témach je tu aj dejinná línia posledných dní, ktorá je predobrazne znázornená tým, keď sa obe tabuľky spoja na jednu líniu. Keď sa to urobí, prvé sklamanie z roku 1843, ako je znázornené na prvej tabuľke, nachádza svoju opravu na druhej tabuľke. Spolu vytvárajú a identifikujú „skryté dejiny“ Siedmich hromov, ktoré sa teraz odpečatujú v spojitosti s odpečatovaním Zjavenia Ježiša Krista.

Táto „skrytá história“ je vystavaná na „pravde“, ktorú tvoria tri hebrejské písmená, ktoré po spojení vytvárajú slovo „pravda“. Toto slovo je utvorené z prvého, trinásteho a posledného písmena hebrejskej abecedy a predstavuje Ježiša nielen ako Pravdu, ale aj ako Alfú a Omegu. „Skrytá história“ sa začína i končí sklamaním a uprostred má vzburu, lebo „trinásť“ je číslo, ktoré predstavuje vzburu.

Rok 1843, znázornený na prvej mape, určuje prvé sklamanie a príchod času meškania. Čas meškania vedie k príchodu posolstva Polnočného volania, v ktorom sa prejavuje vzburá bláznivých panien. Posolstvo Polnočného volania sa potom ohlasuje až do posledného sklamania. Táto „skrytá história“ Polnočného volania sa v posledných dňoch opakuje (do posledného písmena).

„Často sa odvolávam na podobenstvo o desiatich pannách, z ktorých päť bolo múdrych a päť bláznivých. Toto podobenstvo sa naplnilo a naplní do poslednej litery, lebo má osobitné uplatnenie pre tento čas a podobne ako posolstvo tretieho anjela sa naplnilo a bude aj naďalej prítomnou pravdou až do konca času.“ Review and Herald, 19. august 1890.

Ak je predchádzajúce vyhlásenie správne pochopené, označuje, že jedinou skupinou ľudí v posledných dňoch, ktorá má možnosť byť buď nerozumnými, alebo múdrymi pannami, sú ľudia v rámci skupiny, ktorá utrpela sklamanie. Toto sklamanie je tým, čo vytvára čas meškania, a podobenstvo, ktoré „sa naplnilo a naplní do poslednej litery“, je založené na účinkoch, ktoré sa v priebehu času meškania, začínajúceho sklamaním, vnútorne vytvárajú v pannách. To sklamanie, ktoré usmrtilo „dvoch svedkov“ na ulici mesta a zredukovalo ich na mŕtve, suché kosti v údolí smrti, nastalo 18. júla 2020. Adventizmus vo všeobecnosti nebol do tohto sklamania zapojený. Ak

už niečo, oslavoval toto zlyhané predpovedanie, zatiaľ čo „dvaja svedkovia“ ležali zabíjajú na ulici. Do poslednej litery znamená „do poslednej litery“.

V dejinách milleritského hnutia bývalý zmluvný ľud (protestantizmus) oslavoval nenaplnenú predpoveď roku 1843 (prvé sklamanie) a v tom okamihu protestanti prekročili hranice času svojej skúšobnej doby. Táto skúšobná doba sa začala 11. augusta 1840, keď pri naplnení časového proroctva druhého beda (islamu) zostúpil mocný anjel zo Zjavenia desať. Protestanti pri prvom sklamaní odmietli prorocký čas, lebo chybná predpoveď im poskytla zámienku, aby už viac nehľadali pravdu. Témou všetkých medzníkov v dejinách milleritského hnutia bolo „časové proroctvo“.

Dňa 11. septembra 2001 zostúpil anjel zo zjavenia osemnásť kapitoly pri naplnení proroctva tretieho beda (islam). Témou všetkých medzníkov v posledných dňoch je islam. Prvé sklamanie označuje koniec očisťovania ľudu bývalej zmluvy, keďže tomuto ľudu bývalej zmluvy bola vtedy poskytnutá zámienka, aby už viac nehľadal pravdu. Potom sa začal čas skúšky pre „panny“ posledných dní, lebo skúšanie ľudu bývalej zmluvy, ktoré sa začalo zostúpením anjela, sa skončilo pri prvom sklamaní. Tak sa začalo skúšanie tých, ktorí sú predstavení ako panny, a tento proces skúšania napokon odhalí, či sú panny buď nerozumné, alebo múdre.

Medzi prvým a posledným sklamaním sa nachádza posolstvo Polnočného volania. Témou posolstva Polnočného volania pre milleritov bol „čas“ a témou posolstva Polnočného volania v posledných dňoch je „islam“. V Millerovom sne je prebudený výkrikom (volaním) a v tom čase sa jeho klenoty lesknú desaťkrát jasnejšie, než sa leskli predtým. Klenoty na mapách, ktoré priamo označujú predpoveď pre posledné dni, sú islam a vyšetrovací súd. Ako také skúšky „posolstva“ Polnočného volania a „skúsenosti“ predstavovanej vyšetrovacím súdom nie sú určené pre ľud bývalej zmluvy, ale pre tých, ktorí vyznávajú, že sú poslednými pannami.

Znázornenie, ktoré vznikne, keď sa obe tabuľky spoja, a ktoré identifikuje dejiny od prvého po posledné sklamanie, ukazuje, že v čase, keď prebiehajú „skryté dejiny“ Siedmich hromov, sa uskutočňuje záverečné dielo vyšetrojúceho súdu. Týmto záverečným dielom je zapečatenie stoštyridsaťštyritisíc a odohráva sa počas „časov súženia“ z Daniela deväť, počas rozhnevania národov v Zjavení jedenásť, zadržiavania „štyroch vetrov“ zo siedmej kapitoly Zjavenia, „zdržania prudkého vetra v deň východného vetra“ z dvadsiatej siedmej kapitoly Izaiáša a obmedzenia „rozhnevaného koňa, ktorý sa snaží vytrhnúť a priniesť na svet smrť a skazu“. Všetci títo prorockí svedkovia predstavujú islam tretieho Beda, ako je znázornený na posvätných tabuľkách.

Tri hlavné prvky dvoch posvätných Habakukových máp, ktoré sa osobitne vzťahujú na udalosti budúce vzhľadom na zverejnenie týchto máp, sú zapečatenie sto štyridsaťštyri tisíc, islam a naplnenie podobenstva o desiatich pannách. Mapy označujú skúšobný proces zapečatovania tak „skúsenosti“, ako aj „posolstva“. Skúsenosť nevyhnutná pre pochabú pannu je „Kristus vo vás, nádej slávy“, čo predstavuje dokonalosť znázornenú sto štyridsaťštyrmi tisícmi.

Dokonca i to tajomstvo, ktoré bolo skryté od vekov a od pokolení, ale teraz je zjavené jeho svätým, ktorým Boh chce dať poznať, aké je bohatstvo slávy tohto tajomstva medzi pohanmi; ktorým je Kristus vo vás, nádej slávy. Jeho zvestujeme, napomínajúc každého človeka a učiac

každého človeka vo všetkej múdrosti, aby sme každého človeka predstavili dokonalého v Kristu Ježišovi. Kolosanom 1:26–28.

Sto štyridsaťštyri tisíc je predstavených ako skupina ľudí, ktorí vyšli zo „zajatia“. Zajatie, ktoré je priamo zobrazené v knihe Zjavenia, je zajatie spočívajúce v tom, že sú tri a pol dňa mŕtvi na ulici, ako je to znázornené v jedenástej kapitole Zjavenia. Zajatie symbolickej smrti predstavuje „sedem časov“ z tretej knihy Mojžišovej, dvadsiatej šiestej kapitoly, a toto zajatie si vyžaduje prejavenie pokánia, ako to ilustruje Danielova modlitba v deviatej kapitole.

Keď sú mŕtve suché kosti privedené späť k životu, sú okamžite pozdvihnuté ako „zástava“. V smrti boli bez Krista v sebe, nádeje slávy. Súčasťou ich požadovaného pokánia bolo ich uznanie, že chodili proti Bohu a že Boh chodil proti nim. Keď prorocky naplnia označené požiadavky, Kristus potom „náhle príde do svojho chrámu“ a je dosiahnutá „skúsenosť“, ktorá je potrebná na to, aby bol človek členom zástavy, ktorá je potom pozdvihnutá.

„Skúsenosť“, ktorá je znázornená, keď sa obe mapy spoja, sa uskutočňuje záverečným dielom Krista v nebeskej svätyni. Táto „skúsenosť“ je znázornená videním „mareh“, ktoré je videním „zjavu“. „Posolstvom“, ktoré je potrebné, je videnie „chazon“, videnie prorockých dejín. Toto „posolstvo“ je označené ako posolstvo o Božom bezprostredne hroziacom súde nad vzbúreným svetom, ktorý je privedený prostredníctvom islamu tretieho beda.

V roku 1856 sa Pán usiloval dokončiť znovuvybudovanie duchovného Jeruzalema v adventizme. Pod príchodom troch anjelov od roku 1798 až do roku 1844 bol milleritický chrám vybudovaný na základoch, znázornených ako „drahokamy“ v Millerovom sne, ako ich predstavovali prorocké pravdy na dvoch priekopníckych mapách (1843 a 1850), ktoré naplnili druhú kapitolu Habakuka. Potom viedol svoj ľud, aby vystaval múr zákona o jeho sobote siedmeho dňa, a navrátil ich na „staré chodníky“ starovekého Izraela, aby dokončil dielo „ulice na chodenie“. NO, starý chodník zahŕňal učenie, proroctvo, ktoré bolo určené na to, aby ich skúšalo a oddeľovalo. V roku 1863 adventizmus neobstál v skúške „sedemnásobku“ a začal blúdiť na púšti Laodicey.

Dvadsiaty druhý október 1844 je predobrazom čoskoro prichádzajúceho nedeľného zákona a pri nedeľnom zákone bude vykonané dielo znázornené štyridsiatimi deviatimi rokmi budovania ulice a hradby v časoch súženia, ako ich označuje Daniel.

Vedz teda a rozumej: od vydania rozkazu obnoviť a vybudovať Jeruzalem až po Pomazaného, Knieža, uplynie sedem týždňov a šesťdesiatdva týždňov; znovu bude vybudované námestie i hradba, a to v časoch súženia. Daniel 9:25.

Všetci proroci sú navzájom v zhode a „časy súženia“ z Daniela sú tiež stotožnené v pasáži z Early Writings, ktorú sme zvažovali.

„V tom čase, keď sa dielo spasenia bude uzatvárať, príde na zem súženie a národy sa budú hnevať, no budú zadržované, aby neprekazili dielo tretieho anjela. V tom čase príde „pozdňý dážď“, čiže občerstvenie od prítomnosti Pána, aby dal moc mocnému hlasu tretieho anjela a pripravil svätých, aby obstáli v období, keď bude vyliatych sedem posledných rán.“ Early Writings, 85.

V nasledujúcom článku budeme v tomto štúdiu pokračovať.

„Pokiaľ tí, ktorí vyznávajú pravdu, slúžia satanovi, jeho pekelný tieň im bude zahaľovať výhľad na Boha a na nebo. Budú ako tí, čo stratili svoju prvú lásku. Nebudú schopní nazerať večné skutočnosti. To, čo Boh pre nás pripravil, je znázornené v Zachariášovi, v 3. a 4. kapitole a v 4,12–14: „A odpovedal som opäť a riekol som mu: Čo sú tie dve olivové vetvy, ktoré cez dve zlaté rúrky vylievajú zo seba zlatý olej? A on mi odpovedal a riekol: Či nevieš, čo sú to? A ja som povedal: Nie, môj pane. Vtedy riekol: To sú tí dvaja pomazaní, ktorí stoja pri Pánovi celej zeme.““

„Pán oplýva prostriedkami. Nemá nedostatok možností. Temné tiene sa zhromažďujú okolo nás pre náš nedostatok viery, našu pozemskosť, naše lacné reči, našu neveru, ktorá sa prejavuje v našom rozhovore. Kristus nie je zjavený slovom ani charakterom ako Ten, ktorý je úplne ľúbezny a najvýznamnejší medzi desaťtisícami. Keď sa duša uspokojuje s tým, že sa povyšuje k márnosti, Duch Pánov môže pre ňu vykonať len málo. Náš krátkozraký zrak vidí tieň, ale nevidí slávu za ním. Anjeli zadržiavajú štyri vetvy, znázornené ako rozzúrený kôň usilujúci sa vytrhnúť a prehnať sa po tvári celej zeme, nesúc na svojej dráhe skazu a smrť.“

„Či budeme spať na samom prahu večného sveta? Či budeme otupení, chladní a mŕtvi? Ó, kiež by sme v našich zboroch mali Ducha a dych Boží vdýchnutý do Jeho ľudu, aby sa postavil na svoje nohy a žil. Potrebujeme vidieť, že cesta je úzka a brána tesná. Ale keď prechádzame tesnou bránou, jej šírka je bez hraníc.“ Manuscript Releases, zväzok 20, 217.